

Аліса сиділа на березі річки поруч із сестрою й починала потроху нудитися від байдкування. Раз чи двічі вона зиркнула до сестриної книжки, але не знайшла там ані малюнків, ані діалогів.

«І нащо здалася книжка, у якій навіть малюнків чи діалогів нема?» — подумала вона.

Дівчинка саме замислилася (не на жарт напруживши мозок, бо через спеку почувалася сонною й нетямуючою), чи варто спласти віночок із маргариток — це ж стільки зусиль. Аж раптом повз неї промчав Білий Кролик із червоними очима.

У цьому не було нічого аж такого незвичного. Навіть коли Кролик пробурмотів собі під ніс:

— *Ой лишенько!*
Лишенько! Запізнююся!

Це теж не здалося дівчинці аж таким дивним. (Пригадуючи цю сцену згодом, Аліса подумала, що мусила б здивуватися від побаченого, однак тієї миті ніщо не викликало підозри.)

Проте коли Кролик дістав годинника з кишені власної камізульки, а потім поглянув на нього та чкурнув геть, тоді вже дівчинка зірвалася на ноги. Вона раптом зрозуміла, що ще ніколи в житті не бачила кролів із кишенями в камізульках, та ще й із годинниками в них. Згораючи від цікавості, Аліса помчала полем за вухатим, але встигла лише побачити в останню секунду, як той скочив у величезну кролячу нору попід парканом.

А вже наступної миті в нору скочила й сама Аліса, навіть не замислившись, як має потім звідти вибиратися.

Спершу кроляча нора скидалася на тунель, однак варто було лиш ступити кілька кроків — тунель різко обірвався. Аліса не встигла навіть оком змигнути, як уже летіла вниз чимось схожим на бездонний колодязь.

Чи то колодязь був такий глибокий, чи то Аліса так довго падала, але вона мала вдосталь часу пороззиратися довкола й поміркувати, що ж із нею трапиться далі. Спершу Аліса спробувала подивитися вниз, щоб побачити, куди має приземлитися, але стояла така темінь, що нічого не було видно. Тоді перевела погляд на стіни колодязя — вони рясніли шафками та книжковими поличками. Де-не-де виднілися мапи й картини на кілочках. Пролітаючи повз одну з полиць, дівчинка потягнула з неї банку з написом «АПЕЛЬСИНОВЕ ВАРЕННЯ», та, на превелике Алісине розчарування, банка виявилася порожньою. Боячись впустити її й когось прибити, дівчинка швиденько всунула банку в першу-ліпшу шафку, повз яку саме пролітала, падаючи.

«Ого, — подумала Аліса, — після такого падіння звалитися зі сходів — дитяча забавка, не більше! Ото вже вдома прозвали б мене справжньою сміливицею! Та тепер хай я навіть із даху впаду, нічого мені не буде». (А це дуже навіть схоже на правду.)

Вона падала, падала, падала.

Усе вниз та й униз. Невже цьому падінню ніколи не буде кінця й краю?

— Цікаво, скільки ж кілометрів я вже так пролетіла? — сказала дівчинка вголос. — Так і до центру Землі доберуся. Треба подумати: гадаю, вже десь понад п'ять тисяч кілометрів.

Річ у тім, що Аліса щось таке подібне вже вчила на уроках у школі, і хоча зараз випала не надто вдала нагода похизуватися знаннями — бо ж не було перед ким, — проте повторення матеріалу ніколи не завадить.

— Так-так, відстань розрахувала більш-менш добре, але на якій же я тоді широті й довготі?

Дівчинка не мала жодного уявлення, що воно таке ті «широта» й «довгота», а втім, самі слова видалися їй красивими та помпезними.

Вона продовжила міркування:

— Цікаво, невже пролетчу просто крізь землю?! Ото сміху буде опинитися посеред люду, що ходить головами вниз! Антипатики, чи як там вони звуться... — Цим разом Аліса тішилася, що поруч нікого немає, бо, здається, сказала щось зовсім не в лад. — ...Але мені доведеться поцікавитися в них, у якій країні я опинилася. «Даруйте, мем, це Нова Зеландія чи Австралія?» — Дівчинка спробувала схилитися в реверансі. Реверанс у повітрі, на льоту — таке не всім по зубах! — Ні, такими запитаннями можна зажити слави останньої невігласки! Краще нікого не питатиму, може, десь прочитаю напис сама.

Вона падала, падала, падала.

Робити було нічого, тож згодом Аліса знову озвалася:

— Гадаю, Діна страшенно сумуватиме за мною сьогодні! — (Діна — це кішка.) — Сподіваюся, під час вечірнього чаювання їй не забудуть подати блюдечко молока. Моя люба Діно! Як я хотіла б, щоб ти була зараз зі мною! На жаль, мишок у повітрі немає, але якогось кажанчика ти змогла б зловити, а кажан — то майже миша. Але чи зможе з'їсти котятко кажанятка?

Раптом Алісу зморило на сон, й вона почала мляво бурмотіти:

— Чи з'їсть котятко кажанятка? Чи з'їсть котятко кажанятка?

А потім так:

— Чи кажанятко з'їсть котятка?

Оскільки на жодне із запитань відповіді вона не мала, то було байдуже, як саме їх ставити. Аліса вже зовсім задрімала й бачила вві сні, як гуляє з Діною й питає кицьку з усією серйозністю: «Діно, ану скажи як на духу: ти коли-небудь їла кажанят?» Аж раптом — бабах! — дівчинка приземлилася на купу сухого листа і гіллячок. Політ закінчився.

Цілісінька й неушкоджена, вона одразу ж скочила на ноги й подивилася вгору, але там було темно-темно. Попереду виднівся якийсь довгий прохід, і по ньому саме мчав Білий Кролик. Не можна було гаяти ані секунди, тож Аліса миттю чкурнула за ним і, перш ніж той повернув за ріг, почула Кроликові нарікання: